

Hvalpesyge = sygdom hos hundehvalpe?

En sandhed med store modifikationer. Hvalpesyge er pr definition en virussygdom hos minkhvalpe. En alvorlig virussygdom forårsaget af et paramyxovirus som primært angriber hud, nervevæv og slimhinder. Sygdommen optræder med jævne mellemrum i danske minkfarme. Lige nu optræder den værste epidemi siden 2003. Fra 42-43 minkfarme har man fundet 110 positive mink. Ingen ved hvor smitten reelt kommer fra. Måske kan det tænkes at den efterhånden store population af vilde mink udgør et smittereservoir?

Ingen hunde er endnu konstateret positive.

Paramyxovirus – eller måske snarere en undertype af det - er det virus som også er årsag til hundesyge. En sygdom vi ikke har set optræde som en landsepidemi i flere årtier i Danmark. Der har dog været sporadiske lokale tilfælde. Nogle få hunde vil overleve hundesyge men de fleste vil få livslange neurologiske symptomer - fra ticks til epileptiske kramper. Mange vil dø. I min tid som dyrlæge har jeg vel set ca. 300 tilfælde af bekræftet klinisk hundesyge - og mange med kramper.

Paramyxovirus angriber ikke blot hunde og mink. Alle kødædere er potentielle virusmål. Sæler, vilde mink, grævlinger, mårhunde, ildere og ræve er nogle eksempler.

I 1992-93 var hele løvebestanden i Kenya truet af udryddelse på grund af dette "hundesygevirus". Et paramyxovirus man mente kom fra landsbyhundene.

Der er ingen tvivl om at der optræder flere underarter af paramyxovirus med forskellig virkning/styrke. Nogle er dødelige. Andre er til at komme over. Der er også store forskelle på dyrearters og individers modtagelighed. Mink er f.eks. et af de mest følsomme dyr overhovedet for netop dette virus. Sæler ligeledes. For ganske få år siden døde en mængde sæler i de danske farvande p.gr.a. infektion med paramyxovirus. Også dengang advarede man hundeejerne. Andre dyrearter optræder måske primært som raske smittebærere akkurat som også nogle vaccinerede hunde og mink kan gøre det.

Der findes konstant raske smittebærere i vores miljø. Smitten kan kun komme et sted fra - sekreter fra inficerede dyr. Raske smittebærere eller syge dyr. Måske kan det være svært at forstå at infektion ikke er = sygdom, men sådan er livet. Hertil kommer at al virus er defineret ved hele tiden at mutere – ændre

egenskaber. Bare tænk på vores eget influenzavirus som det ene år kun giver ganske lette symptomer, for det næste år at være næsten dødelig.

Konsekvensen af disse forhold er en konstant "miljøtrussel" for infektion med paramyxovirus. Ikke kun for mink men også for vores hunde.

Når et tilstrækkeligt stort antal dyr – hunde eller mink – ikke er vaccinerede, og virus måske oven i købet lige det år "har valgt" at være farligt - så optræder disse epidemier. Igen og igen med i gennemsnit 5-7 års mellemrum.

Dog må man ærligt sige i mindre omfang hos hunde end hos mink. Det er altid klogt at holde sig orienteret hos sin dyrlæge om problematikken i netop ens eget geografiske område.

Da paramyxovirus *er* et potentielt farligt virus for hunde kan man som dyrlæge kun opfordre hundeejere - og for øvrigt også ilderejere – til regelret vaccination af hvalpe og vedligeholdelse af vaccinationen hos voksne dyr.

Ikke bare nu - men altid.

Er de ikke noget af det bedste vi har?

Steensborg – dyrlæge

Okt. 2012